

BØRSKLAGENEMNDEN – SAK 2/2013

Avgjørelse av 26. juni 2013 i sak om krav om dekning av saksomkostninger fremsatt av Intex Resources ASA etter Børsklagenemndens vedtak av 16. april 2013 om opphevelse av Oslo Børs ASAs vedtak 30. januar 2013 om å ilegge overtredelsesgebyr for brudd på plikten til å melde innsideinformasjon til markedet etter verdipapirhandelloven § 5-2 første ledd.

1. Innledning

Børsklagenemnden fattet 16. april 2013 vedtak med slik konklusjon:

Børsstyrets vedtak av 30. januar 2013 om å ilegge Intex Resources ASA overtredelsesgebyr for overtredelse av løpende informasjonsplikt oppheves.

Intex Resources ASA («**Intex**») representert ved Advokatfirmaet Thommessen AS har i brev til Børsklagenemnden av 7. mai og 23. mai 2013 fremsatt krav om dekning av saksomkostninger etter forvaltningslovens § 36 jf børsloven § 40.

Børsklagenemnden har behandlet saken ved sirkulasjon av sakspapirer. Ved behandlingen deltok Bjørg Ven (leder), Knut Bergo (nestleder), Trygve Bergsåker, Espen Klitzing, og Jøril Mæland.

2. Kompetansespørsmålet

Børsloven § 40 sier at forvaltningslovens kapittel VI (om klage og omgjøring) får anvendelse på vedtak fattet av Børsklagenemnden. Ifølge forvaltningsloven § 36 tredje ledd skal «spørsmålet om en part skal få dekning for sakskostnader, avgjøres av klageinstansen». Børsklagenemnden er klageinstans for vedtak fattet av Oslo Børs, jf. børsloven § 41 jf. 40.

Børsklagenemndens er således kompetent til å treffe avgjørelse med hensyn til kravet som er fremsatt.

3. Det fremsatte krav

Intex fremhever følgende i sitt brev av 7. mai 2013:

Det følger av børsloven § 40 at blant annet forvaltningslovens kapittel VII (herunder § 36) får anvendelse når børsen treffer avgjørelse etter verdipapirhandelloven § 17-4 tredje ledd. Videre følger av børsloven § 41 tredje ledd at forvaltningsloven kommer til anvendelse for nemndens virksomhet.

Børsforskriften § 40 angir en spesialbestemmelse som regulerer sakskostnadsansvaret i saker for regulert marked eller børsklagenemnden. I likhet med forvaltningsloven § 36 (2) gjelder

bestemmelsen tvist "mellom (...) parter", i motsetning til en tvist mellom en part og forvaltningsorganet. Etter vår oppfatning kommer derfor ikke bestemmelsen til anvendelse når Intex' motpart i børsklagen var forvaltningsorganet.

Retten til dekning av sakskostnader reguleres derfor fullt ut av forvaltningsloven § 36 (...).

Etter forvaltningsloven § 36 første ledd har en part som har fått et vedtak endret til gunst for seg, krav på å få dekket "vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret vedtaket". Foreliggende sak har reist en rekke kompliserte spørsmål av faktisk og juridisk art, og selskapet har derfor pådratt seg vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret børsens vedtak. Det vises til at saken reiste prinsipielle spørsmål knyttet til børsens etablerte praktisering av reglene om løpende informasjonsplikt, og dette gjorde det særlig nødvendig å foreta en grundig beskrivelse av sakens faktiske og juridiske sider. Retten til dekning av sakskostnader kan falle bort dersom årsaken til at det opprinnelig ble truffet et annet vedtak enn det endelige vedtaket, skyldtes Intex' eget forhold eller "forhold utenfor partens og forvaltningens kontroll, eller andre særlige forhold taler mot det".

I foreliggende sak kan Intex opplagt ikke klandres for børsens opprinnelige vedtak, og endringen skyldtes heller ikke forhold utenfor partenes kontroll. Vi kan heller ikke se at det foreligger "særlige forhold" som tilsier at man fraviker lovens klare utgangspunkt om at parten skal få tilkjent sakskostnader, jf. også Innst. O. nr. 4 (1994-95) side 10 og Justisdepartementets rundskriv 2/1995 side 14. Sakens faktiske side fremsto på samme måte for børsen som for Børsklagenemnden. Det nevnes særskilt at den erklæringen som ble avgitt av EAC i anledning klagen ikke brakte noe nytt faktum inn i saken, siden den kun bekreftet det selskapet allerede hadde anført og dokumentert. Det forhold at selskapets primære anførsel i klageomgangen ikke førte frem, kan heller ikke være relevant ved vurderingen av kostnadsspørsmålet.

4. Børsklagenemndens vurderinger

4.1 Lovens og forskriftens ordlyd

Det følger av børsloven § 40 at forvaltningslovens kapittel VI (om klage og omgjøring) får anvendelse på vedtak fattet av Børsklagenemnden.

Forvaltningslovens § 36 inngår blant disse bestemmelsene, og lyder som følger:

Når et vedtak blir endret til gunst for en part, skal han tilkjennes dekning for vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret vedtaket, med mindre endringen skyldes partens eget forhold eller forhold utenfor partens og forvaltningens kontroll, eller andre særlige forhold taler mot det.

I sak som vesentlig er en tvist mellom parter, kan den part som har satt fram krav om endring av et vedtak, men ikke har fått medhold i spørsmål av noen betydning, pålegges å betale den annen part helt eller delvis de særlige sakskostnader som kravet har ført med seg. Det skal legges vekt på om vedkommende hadde fyldestgjørende grunn til å kreve endring av vedtaket, om det er rimelig ut fra sakens art og motpartens forhold å pålegge kostnadsansvar.

Spørsmålet om en part skal få dekning for sakskostnader, avgjøres av klageinstansen, men av underinstansen dersom underinstansen har truffet nytt vedtak i saken. Det organ som treffer avgjørelsen, er ansvarlig for at det offentliges utgifter etter første ledd blir dekket, men har

kostnadsansvaret sitt grunnlag i mangel ved vedtaket eller saksforberedelsen, kan fastsettes at ansvaret helt eller delvis skal ligge hos det eller de avgjøringsorganer som var ansvarlig for mangelen. Kravet må settes fram senest 3 uker etter at melding om det nye vedtak er kommet fram til vedkommende, dog gjelder § 29 fjerde ledd samt §§ 30-32 tilsvarende. Avgjørelsen kan påklages etter reglene i dette kapittel om ikke annet er fastsatt av Kongen. For særskilte saksområder kan Kongen fastsette klageregler som utfyller eller avviker fra disse regler, herunder om klage når avgjørelsen er tatt av kommunestyreorgan som nevnt i § 28 annet ledd. Saksomkostnader som er tilkjent en part etter reglene i annet ledd, kan tvangsinnføres etter reglene for dommer.

Dersom vedtaket er blitt endret, skal parten gjøres merksam på retten til å kreve dekning for saksomkostnader, med mindre det er usannsynlig at han har hatt vesentlige saksomkostnader eller det må antas at han eller hans fullmektig kjenner retten. Dersom det i andre tilfelle finnes rimelig at spørsmålet om dekning for saksomkostnader blir vurdert, bør parten gis nødvendig vegledning.

Det følger av børsloven § 42 tredje ledd at

[d]epartementet kan gi nærmere regler om når en part kan bli tilkjent saksomkostninger fra det offentlige og om en parts rett til dekning av saksomkostninger fra andre parter.

Med hjemmel i børsloven § 42 tredje ledd er det i børsforskriften § 40 gitt følgende bestemmelse om saksomkostnader:

§ 40. Saksomkostninger

(1) I en sak som i det vesentlige er en tvist mellom to eller flere parter, avgjør børsklagenemnden om en part som helt eller delvis har vunnet frem med sitt krav, helt eller delvis skal få dekket sine omkostninger i klagesaken av en eller flere av de øvrige parter. Ved avgjørelsen skal det, foruten utfallet av saken, særlig legges vekt på om saken var tvilsom eller om det av andre grunner var rimelig å bringe saken inn for børsklagenemnden.

(2) Første ledd gjelder tilsvarende for regulert marked ved avgjørelser i saker som nevnt, overfor den part som har fremsatt krav om et vedtak, men ikke har fått medhold i spørsmål av noen betydning.

(3) Krav på tilkjennelse av saksomkostninger må fremsettes før regulert marked eller børsklagenemnden treffer sin avgjørelse i saken. Saksomkostningskrav som fremsettes senere, skal det ses bort fra.

(4) Regulert markeds avgjørelse av saksomkostningskrav etter denne paragraf kan prøves av børsklagenemnden i den utstrekning saken bringes inn for klagenemnden. For øvrig kan avgjørelsen av saksomkostningskrav bare påklages til børsklagenemnden hvis den er beheftet med feil i saksbehandlingen eller lovanvendelsen. Børsklagenemndens avgjørelse av saksomkostningskrav kan ikke påklages.

(5) Krav på saksomkostninger er tvangsgrunnlag for utlegg, jf. tvangsfullbyrdsloven § 7-2 bokstav e.

Børsforskriften § 40 inneholder således en særbestemmelse om dekning av saksomkostnader i «sak som vesentlig er en tvist mellom parter», som supplerer den alminnelige bestemmelse i forvaltningsloven § 36 annet ledd.

Bestemmelsen sier intet eksplisitt med hensyn til om en part har krav på dekning av omkostninger fra det offentlige, når parten vinner frem med en klage.

Spørsmålet er imidlertid om retten til sakskostnader må anses uttømmende regulert i børsforskriften § 40, slik at § 36 første ledd om dekning av sakskostnader fra det offentlige ikke kommer til anvendelse.

Børsklagenemnden mener at børslovens og børsforskriftens ordlyd tilsier at bestemmelsen skal forstås som å være uttømmende.

Børsloven § 40 må utvilsomt forstås slik at forvaltningslovens bestemmelser ikke kommer til anvendelse i den utstrekning det i børsloven, eller i forskrift med tilstrekkelig hjemmel i børsloven, er gjort unntak fra bestemmelsene i forvaltningsloven, eller gitt spesialregler. Dette følger etter Børsklagenemndens syn av alminnelige tolkingsregler ("lex specialis").

Skal en forskrift gjøre unntak fra en lovbestemmelse, må hjemmelsbestemmelsen gi tilstrekkelig grunnlag for dette ("derogasjon").

Forvaltningslovens § 28 inneholder en generell derogasjonshjemmel for reglene om klage i forvaltningssaker og har følgende ordlyd:

For særskilte saksområder kan Kongen fastsette klageregler som utfyller eller avviker fra reglene i dette kapittel. Forskrift som begrenser klageretten eller som ellers vesentlig endrer reglene til skade for partsinteresser, kan bare gis når tungtveiende grunner taler for det.

Børsforskriften er ikke fastsatt i medhold av denne bestemmelsen, og det kan således ikke legges til grunn at forvaltningsloven § 36 første ledd er fraveket i medhold av forvaltningslovens egen derogasjonshjemmel.

Børsloven § 42 sier imidlertid at «[d]epartementet kan gi nærmere regler om når en part kan bli tilkjent saksomkostninger fra det offentlige og om en parts rett til dekning av saksomkostninger fra andre parter». Etter ordlyden er det således opp til departementet i forskrift å bestemme om og når en part skal tilkjennes saksomkostninger fra det offentlige og fra andre parter (enn det offentlige), herunder fravike forvaltningsloven § 36 første ledd.

Denne hjemmelen har departementet benyttet til å gi bestemmelser om at en part i gitte tilfeller skal ha dekket omkostninger fra andre parter enn det offentlige.

4.2 Historikk og forarbeider

Børsklagenemnden mener at bestemmelsenes historikk og forarbeider også viser at det var lovgivers mening at departementet skulle stå fritt i så måte.

Det er her naturlig å gå tilbake til forhistorien til børsloven av 1988, til Kraby-utvalgets «utredning om behandlingen av børsklager», datert 21. november 1988. Her drøftet utvalget om det burde gjøres unntak fra partenes krav på saksomkostnader fra det offentlige og partenes krav mot hverandre om dekning av saksomkostninger. Utvalget skrev blant annet følgende om dekning av saksomkostnader fra det *offentlige*: (s. 49 og 50):

Offentlig myndighetsutøvelse i forbindelse med børsvirksomhet har flere særtrekk i forhold til annen forvaltningsvirksomhet. Det dreier seg her om en spesielt opprettet markeds plass hvor aktørene får slippe til mot å underkaste seg de regler som til enhver tid gjelder. Den regulering som gjelder har i stor grad preg av "spilleregler" som er innført i markedets og aktørenes interesse. Det bør også fremheves at Oslo Børs er en selvfinansierende institusjon hvor utgiftene utlignes på de 50 enkelte kursnoterte selskaper og børsens medlemmer. Partene i børstvister vil ofte ha stor økonomisk bæreevne, og de vil i utstrakt grad benytte seg av høyt kvalifisert faglig bistand i saken. Omkostningene kan løpe opp i betydelige beløp. Som nevnt vil saker dessuten ofte få hovedvekt på løsningen av tvister mellom private parter. Disse særtrekk ved børsvirksomheten som forvaltningsområde medfører at de bærende hensyn bak forvaltningsloven § 36 ikke kan ha den samme tyngde ved avgjørelser innen dette området.

Forvaltningsloven § 28 siste ledd gir hjemmel til å fastsette regler som avviker fra reglene i kapitlet om klage. § 36 om saksomkostninger står i klagekapitlet. De særhensyn som det er redegjort for ovenfor, taler for at forholdet reguleres uttrykkelig. Dette bør skje i børsloven. Arbeidsgruppen har utarbeidet utkast til lovbestemmelse som fastsetter at nærmere bestemmelser kan gis i børsforskriftene. Regelen bør være at det offentlige ikke blir ansvarlig for partenes omkostninger, heller ikke i de tilfellene der klagen fører frem pga ugyldighet for børsstyrets vedtak. I tvist mellom private parter bør saksomkostningene bæres av dem etter børsstyrets/klagenemndens avgjørelse, se nedenfor pkt 9.2. Dersom børsen bringer opp en sak mot et børsnotert selskap eller et børsmedlem, bør synspunktet selvregulering slå gjennom, slik at parten bærer sine egne omkostninger også der børsstyrets avgjørelse blir omgjort av klagenemnden. Derimot er det ikke rimelig at parten i dette tilfellet må erlegge noe klagegebyr for behandlingen i klagenemnden.

Utvalget skrev bl.a. følgende om dekning av saksomkostnader fra den *annen part* (s. 52):

Børssakenes karakter tilsier etter arbeidsgruppens oppfatning at det gis regler om at den som har fått medhold i krav kan tilkjennes dekning for saksomkostninger fra motparten. Her bør det utarbeides regler i børsforskriftene som gjelder både behandlingen i første instans og i omgjøringsomgangen. Saksomkostningsansvaret vil også omfatte det gebyr som klageren har måttet betale.

Arbeidsgruppen foreslo på denne bakgrunn å gi følgende hjemmel i børsloven:

«I børsforskriftene kan det fastsettes regler om når en part kan bli tilkjent saksomkostninger fra de offentlige og om en parts rett til dekning av saksomkostninger fra andre parter».

I Ot.prp. 54 (1988-89) drøftet departementet forholdet til forvaltningsloven § 36 og uttalte bl.a. følgende (s. 10):

Oslo Børs er en selvfinansierende institusjon hvor utgiftene utlignes på de enkelte børsnoterte selskaper og børsens medlemmer. Partene i børstvister vil ofte ha stor økonomisk bæreevne, og de vil i utstrakt grad benytte seg av høyt kvalifisert faglig bistand i saken. Omkostningene kan komme opp i betydelige beløp. Som nevnt vil saker dessuten ofte få hovedvekt på løsning av tvister mellom private parter. Disse særtrekk ved børsvirksomheten som forvaltningsområde medfører at de bærende hensyn bak forvaltningsloven § 36 ikke kan tillegges den samme tyngde her som ellers. Det er ikke noen naturlig oppgave for det offentlige, eventuelt ved en offentlig institusjon som Oslo Børs, å dekke partenes utgifter til saksforberedelse. De særhensyn det er redegjort for, taler for at

forholdene reguleres uttrykkelig. Arbeidsgruppen tilrådte at dette ble gjort i forskrift med hjemmel i forvaltningsloven § 28. Departementet finner det hensiktsmessig at det blir gitt en egen hjemmel i børsloven til å regulere dette i børsforskriftene for børsrettens vedkommende. Utkastet til § 6-5 er utarbeidet i samsvar med dette.

Hovedregelen bør være at det offentlige ikke blir ansvarlig for partenes omkostninger. Heller ikke hvor klagen fører frem og børsstyrets vedtak er ugyldig. Men det bør i særlige tilfelle være anledning til å gjøre unntak fra dette prinsippet – særlig når tvisten ikke er en sak mellom private parter med lik økonomisk bæreevne.

Departementets forslag om lovhjemmel ble så vedtatt som ny § 6-5 annet ledd i børsloven av 1988.

Denne lovhjemmelen ble senere videreført i børsloven fra 2000 som § 7-2 tredje ledd, og som § 42 tredje ledd i någjeldende børslov 2007.

Børsforskriftene fra 1989 inneholdt ingen særlig regulering av retten til sakskostnader.

I børsforskriftene fra 1994 kom derimot følgende bestemmelse inn:

§26-7. Saksomkostninger

I en sak som i det vesentlige er en tvist mellom to eller flere parter, avgjør børsklagenemnden om en part som helt eller delvis har vunnet frem med sitt krav, for en del eller fullt ut skal få dekket sine omkostninger i klagesaken av en eller flere av de øvrige parter. Ved avgjørelsen skal det, foruten utfallet av saken, særlig legges vekt på om saken var tvilsom eller om det av andre grunner var rimelig å bringe saken inn for børsklagenemnden.

Første ledd gjelder tilsvarende for børsstyret ved avgjørelser i saker som nevnt, overfor den part som har fremsatt krav om et vedtak, men ikke har fått medhold i spørsmål av noen betydning.

Krav på tilkjennelse av saksomkostninger må fremsettes før børsstyret eller børsklagenemnden treffer sin avgjørelse i saken. Krav på saksomkostninger som fremsettes senere er tapt.

Børsstyrets avgjørelse av saksomkostningskrav etter denne paragraf kan prøves av børsklagenemnden i den utstrekning saken selv bringes inn for klagenemnden. Forøvrig kan avgjørelsen bare påklages til børsklagenemnden hvis den er beheftet med feil i saksbehandlingen eller lovanvendelsen. Børsklagenemndens avgjørelse av saksomkostningskrav kan ikke påklages.

Tilkjente saksomkostninger kan inndrives etter reglene for dommer.

Bestemmelsen er likelydende med dagens børsforskrift § 40 med noen mindre justeringer.

Bakgrunnen for § 26-7 var følgende: Et utkast til ny børsforskrift var blitt sendt på høring i 1991, uten at det der var foreslått regler om sakskostnader.

Tore Schei, daværende leder av Børsklagenemnden, sendte 10. juni 1991 en høringsmerknad:

Jeg tillater meg å henlede departementets oppmerksomhet på at børslovens § 6-5 (2) hvor det er angitt at det i børsforskriftene "kan fastsettes regler om når en part kan tilkjennes

saksomkostninger fra det offentlige og om en parts rett til dekning av saksomkostninger fra andre parter". Den hjemmel for å fastsette unntak fra de alminnelige saksomkostningsregler i forvaltningsloven som her er gitt, er ikke benyttet.

Bakgrunnen for regelen i børsloven § 6-5 (2) var at departementet ikke fant den alminnelige saksomkostningsregel i forvaltningsloven § 36 for god i børsklagesaker. Jeg viser til Ot.prp. nr. 54 (1988-89) s 9-10 og s 27-29 (Krabyutvalgets innstilling).

Hvilken rett partene bør ha til å få sine utgifter dekket av det offentlige, vil i atskillig utstrekning bero på en samfunnsmessig betont avveining. Jeg finner ikke å ville uttrykke noen bestemt oppfatning om hvordan regelen her bør være, men det bør nok overveies om ikke tiden nå er kommet til å bruke den hjemmelen som på dette punkt er gitt i børsloven § 6-5(2). Som departementet peker på i Ot.prp. nr. 54, gjør det i børsaker seg i atskillig grad gjeldende andre hensyn enn i de fleste andre typer forvaltningssaker.

Om en parts krav på å få dekket sakskostnader fra en annen part, skriver Schei følgende:

Når det gjelder en parts krav på å få dekke saksomkostningene fra en annen part, er det min bestemte oppfatning at dette bør reguleres i børsforskriftene [...]. Den regel vi har i forvaltningslovens § 36, gir utelukkende hjemmel til å bestemme at den som (i det vesentlige) forgjeves har påklagd et vedtak helt eller delvis skal betale motpartens saksomkostninger. Det er f.eks. ikke hjemmel for å tilkjenne omkostninger i de tilfeller hvor klagen har ført fram. Etter mitt skjønn tilsier klare rimelighetsgrunner at der det i børsaker opptrer private parter mot hverandre, bør det være en langt videre adgang enn nå til å tilkjenne saksomkostninger. Utgangspunktet bør, som i tvistemål for domstolene, være at den som vinner frem med sitt krav, har rett til å få omkostningene dekket av motparten. De konkrete tilfeller vil kunne variere sterkt, og det er etter min mening grunn til å forsøke å gi enkle regler. Jeg kunne antydningvis tenke meg saksomkostningsregelen utformet slik: [ ]»

Schei foreslo en bestemmelse som er likelydende med den som ble inntatt i børsforskriften fra 1994 – med unntak av annet ledd, om at regelen gjelder tilsvarende i saker for børsstyret, og en tilføyelse i tredje ledd om saksbehandlingen, tilføyelsene kom med etter forslag fra Oslo Børs i et brev av november 1993.

Finansdepartementet fastsatte så ny børsforskrift i 1994 med bl.a. § 26-6 som referert ovenfor. Bestemmelsen omhandler imidlertid som sagt ikke eksplisitt dekning av saksomkostninger fra det offentlige, og den er ikke utformet som et unntak fra den alminnelige saksomkostningsregel i forvaltningsloven § 36 først ledd, slik Schei hadde formulerte det.

Forholdet til forvaltningsloven § 36 ble kort omtalt i forarbeidene til børsloven av 2000. I NOU 1999:3 (om organisering av børsvirksomhet mv.) s. 72 sies følgende:

For klagebehandlingen i børsklagenemnden gjelder reglene i forvaltningsloven kapittel VI supplert med spesialregler i børsforskriften kapittel 26. Blant annet gjelder en to-ukers klagefrist og korte frister for eventuelle andre parter tilsvarende og for børsens og klagenemndens behandling av klagesaker. [...] Det er videre gitt regler om at klager kan ilegges klagenemndens og børsstyrets saksomkostninger dersom klager ikke gis medhold, og om partenes saksomkostninger i saker som i det vesentlige er en tvist mellom to eller flere parter. I tillegg må det antas at forvaltningsloven § 36 om partens krav på dekning av sine saksomkostninger fra forvaltningsorganet når et vedtak omgjøres til gunst for parten, gjelder for børsens vedtak. Børsloven § 6-5 annet ledd angir at det i børsforskriften kan fastsettes

regler om når en part kan bli tilkjent saksomkostninger fra det offentlige. I forarbeidene til bestemmelsen er det påpekt at særtrekk ved børsvirksomheten som forvaltningsområde tilsier at hovedregelen bør være at børsen ikke blir ansvarlig for partenes saksomkostninger, jf. Innst. O nr 81 (1988-89) side 6. Det er ikke gitt slike særregler i børsforskriften, slik at forvaltningsloven § 36 gjelder, jf også børsklagenemndens sak 2/92 (vår utheving).

I Ot. prp. nr. 73 (1999-2000) om lov om børsvirksomhet (børsloven) s. 163 tok imidlertid Finansdepartementet avstand fra denne (uthevede) oppfatningen:

Departementet slutter seg til utvalgets forslag om å videreføre bestemmelsen i børsloven § 6-5 om at det kan fastsettes forskrift om når en part skal bli tilkjent saksomkostninger fra det offentlige og om en parts rett til dekning av saksomkostninger fra andre parter, jf. lovforslaget tredje ledd. Slike regler er i dag gitt i børsforskriften § 26-6. Det vises i denne sammenheng til at Oslo Børs synes å forutsette at utvalgets forslag vil innebære en videre adgang til å kreve saksomkostninger enn etter dagens regler. Departementet peker på at dette vil avhenge av innholdet i forskriften som kan fastsettes i medhold av den foreslåtte bestemmelse.

Det fulgte videre på s. 212:

Til § 7-2 Dekning av klagenemndens utgifter

Bestemmelsen er omtalt i kapittel 10. Departementet legger til grunn at regler om saksomkostninger gitt i medhold av § 7-2 tredje ledd vil regulere saksomkostningsspørsmålet for børsklagenemnden uttømmende, slik at forvaltningsloven § 36 ikke vil komme til anvendelse for slike saker.

Finansdepartementets oppfatning synes således å ha vært at daværende børsforskrift § 26-7 uttømmende regulerte spørsmålet om sakskostnader. Tanken synes å ha vært at når børsforskriften gir rett til dekning av omkostninger fra den annen part i de saker som i det vesentlige er en tvist mellom to eller flere parter, så gjør den også unntak fra den alminnelige bestemmelsen i forvaltningsloven § 36 første ledd om retten til dekning av kostnader fra det offentlige for den part som får medhold i en klage.

Det er i norsk rettskildetradisjon ikke samme grunnlag for å legge vekt på oppfatninger/intensjoner ved tolking av forskrifter, som det er for å vedlegge lovkonsipistenes oppfatninger/intensjoner ved lovtolking. Etter Børsklagenemndens mening er det imidlertid godt samsvar mellom Finansdepartementets oppfatning slik den er kommet til uttrykk i den siterte proposisjon og ordlyden i de relevante bestemmelser. Reguleringen fremstår som et overveiet, bevisst valg fra departementet. Dette gjør det naturlig å legge avgjørende vekt på ordlyden i bestemmelsene.

Det foreligger etter hva Børsklagenemnden kan se, ingen relevant praksis.

Børsklagenemnden innvilget dekning av omkostninger fra Oslo Børs i sak 2/1992. Dette var imidlertid i den tid da børsforskriftene ikke inneholdt noen bestemmelser om omkostningsdekning, jf. ovenfor. Børsklagenemnden la avgjørende vekt på dette, og anvendte de alminnelige regler i forvaltningsloven § 36 første ledd.

Styrkeforholdet mellom børsen og mange av de børsnoterte selskapene er nok i dag et annet enn da Kraby-utvalget vurderte omkostningsreglene i 1988. Børsene har siden den gang blitt privatiserte, regulerte markeder, men de er samtidig tillagt flere eller utvidede oppgaver med offentligrettslig preg, slik som økt grad av markedsovervåkning. Børsen fremstår i dag som et viktig ledd i den offentlige overvåkingen og kontrollen av markedene for finansielle instrumenter, i mer eller mindre nært samarbeid med Finanstilsynet og Økokrim. Den alminnelige regel i forvaltningsloven § 36 første ledd kan derfor fremstå som egnet også for børsens avgjørelser, også i lys av at overtredelsesgebyr kan ha begrenset størrelse mens de prinsipielle sider kan være dominerende. Intex-saken er en sak der det kanskje burde vært rett til dekning av saksomkostningene.

Det er imidlertid - slik Børsklagenemnden ser det - ingen hjemmel for rimelighetssensur av nåværende børsforskrift.

5. Vedtak

Børsklagenemnden fattet deretter slikt enstemmig

vedtak:

Intex Resources ASA gis ikke medhold i krav om dekning av omkostninger fra Oslo Børs i forbindelse med Børsstyrets vedtak av 31. januar 2013 som opphevet av Børsklagenemnden i sak 1/2013.

Bjørg Ven

Knut Bergo

Jøril Mæland

Trygve Bergsaker

Espen Klitzing